

Térey János
BARBARICUM

*Árvízkor a folyók megkeresik
régi medrüket. (Mózes Attila)*

1. *KÉPZELJ IDE*

Képzeld ide a mostaninál
Négyszer-ötször szélesebb Dunát
Bő másfél ezer évvel régebben.
Képzeld a medrébe tömérdek zátonyt és szigetet.

Képzeld mellé néhány megrekkent holtágot,
Hangos tavacsukat békákkal és szúnyogokkal,
Tavaszi kiöntést, a lapos túlparton
Végeláthatatlan hosszan mocsarat.

Képzeld tömzsi őrtornyot a szárazulatra.
Képzeld ide a Barbaricumot a hozzá tartozó
Varacskos disznókkal,
Mosdatlan szakállasokkal,
Olyanokkal, mint Conan.

Ha manapság a Váci úton alapoznak,
A homok a munkagödör mélyén
Mindig a Duna.

2. *TE MIT CSINÁLTÁL DIANA HERCEGNŐ
HALÁLAKOR?*

Akkoriban keveset gondoltam
Rómára meg a barbárokra,
Mert én magam voltam a barbár,
Pengevékony huszonéves,
Semmi fölösleg.

Egy csúnya Váci úti házban volt a szerkesztőség,
Oda mentem állásinterjúra,
Egy barátom ajánlott.
Harmincas évekbeli autószerviz,
Megfejelve több emelet irodával.
Irodán kicsit mást értettek akkoriban, mint manapság,
Inkább viharvert maradványt, mint új beruházást.
A kilencvenes évek Budapesten
Igénytelen korszak volt, szerény követelményekkel.
Döglött ipar, napsütötte romok.
„De se baj – mondta leendő főnöknőm –,
Meglátod, már épül az új színház.
Az lesz csak az igazi!”

Nem hittem volna, de megcsíptem az állást.
Egy női magazin olvasószerkesztője lettem.
Irodista, mondjuk így.
Elvégeztem, amit rám bízta,
Két cikkből szerkesztettem egyet,
S a végeredményt a felére húztam.
„Önbecsülés.”
„*Hogyan legyünk jók az ágyban?*”
„*Folteltávolító praktikák.*”
Kigyomláztam az egyeztetési hibákat.
Jött az aprólék. Megigazítottam a szöveget.
Időnként nem hittem a szememnek:
Néhány szerző nem tudott magyarul.

Akármilyen primer tapasztalat volt,
Bevallom, nem rajongtam a munkámért
(Ki szeret püsszenés nélkül végrehajtani?);
Másképp örültem, mert volt, és a legelső.
Nem éltem nagy lábon,
De a koromhoz képest jól kerestem.
Béreltem egy garzont a közelben.
Nem volt szabadidőm az estéken kívül,
Nyolc óra munka mégiscsak nyolc óra munka;

De voltak kezdetleges túlélési technikáim,
Eróm, kedvem, szenvedélyeim.
Taxiba ültem. Amikor akartam,
Bulizni mentem. Fölugrottak a barátok.
Néhányan megvannak az akkoriak közül,
Néhányan nem. Sőt páran nem élnek.
Néhányukról semmit sem tudok.

Két humortalan, ám lelkes szobatársnőm
Órákig labdázott egy-egy elvégzendő munkával,
Amely végül rendszerint az én asztalomon landolt.
Nehezen vettem tudomásul,
Hogy nálunk mindent kötelező lebutítani
(Volt összehasonlítási alapom,
Eleget böngészttem a testvérlapjainkat,
Szerepelt bennük valódi novella,
Két flekknél kifejtőbb útirajz;
Az amerikaiak meg a franciák
Nem nézték le saját olvasóikat).

Akkor augusztusban halt meg Diana hercegnő.
Emlékszem, ahogy reggel bemondja a rádió.
A barátnőmmel hallgattuk, kávé mellett.
Eszembe jutott Martin Gore-nak az a sora,
Hogy *Princess Di is wearing a newdress*.
Tőle a világ össze is omolhat,
A hercegnő rendületlenül az új ruháját viseli,
Ilyesmi volt a zenekar üzenete.

Nem tudtam jól szeretni.
Már nem pótanyákat kerestem,
Hanem egy bonyolult kamaszlányba kapaszkodtam,
Ő meg belém, de mintha úszó a fuldoklóba.
Én voltam a hínár, ő a realista.
Most Frankfurtban tanítja, amit akkor tanult.
Fogalmam sincs, hogyan éltük túl egymást.

Novemberben, ahogy megígérték,
Elköltöztünk Óbudára,
Kaptunk takaros, új irodákat
(Tisztára, mint a Tesz-Vesz város),
De én költözés után sem találtam a helyemet.
Talán hasznos lett volna alakoskodni?
Sajnálom, nem vagyok jó színész.
Nem tettem úgy, mintha szeretnék itt,
Sőt az is kiderült, hogy „egyébként” írok.
(„Írogatsz.”) Az is, hogy mit. Több, mint gyanús.
Tudtam, ha kirúgatom magam, jobban járok,
Mintha rezignáltan fölmondanék.
„Nem akartad lenyelni a békát?”,
Kérdezte megértően apám.

A Váci út ma már *irodabulvár*.
Alapoznak az első munkahelyem telkén.
Nyomszegény a helyszín, téglá sem maradt,
Csak a fák, a foltozott macskakő,
S a szomszéd játszótér csupasz helye.
Két emelet mélységben elérték
Az ártér homokágyát.

Ébresztő, Barbaricum.

Tér-erő (30 x 40 cm, olaj, vászon)